

Мій брат — янгол. повість-казка

Мар'яна Стефак

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший,

у якому я дізнаюся, що без брата в цьому світі дуже тяжко
— Як же так, Оленятку... — мама скрушно хитає головою.

Оленятко — це я. Взагалі-то, мене звать Оленою Ярославівною, принаймні, Оленкою. Але страшенно давно, вісім років тому, коли я лише народилася, мама поглянула на два з половиною кілограми руденького дива (кажуть, що для новонародженого це малувато — а як на мене, якраз!) і вигукнула: «Та це ж справжнісіньке оленятко Бембі!». «Бембі» не прижилося. «Оленятко» залишилося.

Власне, через це прізвисько сьогодні й трапилось оте «як же так». Справа в тому, що другокласниці вже не дуже пасує, коли її на людях (а тим паче, якщо ці люди — твої однокласники) називають звірячим іменем. Я маму попереджувала, щоб вона цього не робила, але вона чомусь забула. І назвала. Тепер Владик постійно дражниться: «Оленятко, БЕ-БЕ-БЕ!». Хоча всім, окрім телепнів, відомо, що олені не бекають.

Я довго не зважала на хлопчиська, але сьогодні він смикнув мене за хвостик. Звісно, не той, що в оленятка, а дівчачого — зачіска в мене така. Я попросила його припинити, пояснила, що мені це неприємно, і навіть наостанок поскаржилася вчительці — все, як учила мама. Але це чомусь не спрацювало. Щойно вчителька відвернулася до дошки, Владик смикнув знову. Тому я вчинила так, як учив тато — дала здачі. Точніше влупила кривдника підручником з ЯДС. На татове виправдання зазначу, що він учив бити не однолітків, а чужих злих дядьків, які намагаються мене викрасти. І не по лобі книжкою, а ногою в коліно.

Я зовсім не пишаюся своїм учинком. Хіба трішечки. Тим паче, що однокласники дивилися на мене з неприхованою повагою. Мій тріумф не поділяло троє: Владик, його мама і моя мама. Вчителька тримала нейтралітет. Що з цього приводу думає тато, я ще мала дізнатися.

— Ну як же так, Оленятку?! — вкотре зітхнула мама, вхопила мене за руку, щоб я, бува, ще чогось не учворила, і повела зі шкільного двору. Біля входу стояв Владик із мамою, яка, розмахуючи руками, й далі щось сердито виповідала вчительці. Хлопець визирнув із-за маминої спідниці й показав мені кулак. У відповідь я висунула язик.

— От був би в мене старший брат, — із доброго дива заявила я, — тоді цього й не трапилося би. Ось у Маринки, Оксанки й Софійки є старші брати, то Владик до них і не лізе. А я, безбратченко, маю терпіти несправедливість?

— Оленятку, до чого тут старший брат чи його відсутність? Усі конфлікти можна вирішити словами, а не бійками.

«Не всі», — подумала я. Мамі добре говорити. Її на роботі не обзивають і за волосся не смикають.

— Угу, — все-таки похмуро погодилась я, щоб іще дужче не засмучувати маму. — Але брата я все одно хочу. Або собаку. Великого, зубатого і пухнастого.

• • •

Далі — у повній книжці «Мій брат — янгол. повість-казка».

nashaknyga.com.ua